

DE DEKENIJ

Mijn kinderjaren bracht ik door in Kontich. Mijn moeder deed er de huishouding van de deken, de priester die aan het hoofd stond van meerdere naburige parochies. We woonden bij hem in op de dekenij, een groot statig huis met imposante voordeur en geflankeerd door enkele grote bomen die de bezoeker verwelkomden.

De uitgestrekte tuin achter het huis was ons speelterrein. Rollebollen op de grasmatten, zure appeltjes van de hoogstamfruitbomen verzamelen, het dwarrelende spel van de zachtroze kersenbloesembloesjes gadeslaan, de glanzende kikkerkopjes op het vijveroppervlak tellen, ijsbaantjes trekken in de winter, altijd was er wel iets te doen of te ontdekken.

De deken spraken we beleefd aan met "mijnheer den deken". Hij was een zeer belezen man, wat stroef in de omgang, maar altijd vriendelijk en bescheiden. Als bevlogen amateurarcheoloog ontstond er een hechte vriendschap tussen hem en mijn vader die dezelfde passie deelde.

De kamerindeling van het huis bracht mee dat hij meermaals daags passeerde langs onze keuken om zich te verplaatsen tussen zijn stijlvolle privé-eetplaats en de grote studeerkamer. Een korte energieke kloep op het glas van de keukendeur, een vriendelijk "smakelijk" of "goeie avond" en weg was hij, de kleine magere kalende man, lichtjes mankend en onveranderlijk gekleed in zwarte soutane met witte boord.

Ons gezinnetje van vier was krap behuist. Buiten de eenvoudige keuken hadden we een aanpalend piepklein salon en slaapkamers boven. De rest was domein van de deken. Anno 1958 waren centrale verwarming, warm water, een modern toilet met ingerichte badkamer en een telefoon een luxe voor de happy few. Wij hadden het allemaal ter beschikking.

Toen we op mijn negende om familiale redenen naar Leest verhuisden kwam dat hard aan. Weg comfort, terug naar de traditionele Leuvense stoof en de zinken badkuip.

Enkele maanden geleden ben ik teruggekeerd naar het huis dat nu, anno 2024, het archief van de Heemkundige Kring van Kontich herbergt. Kinderogen zien de wereld grootser dan volwassenen, zoveel is duidelijk. De toenmalige dekenij oogt een stuk bescheidener. Grote bomen vooraan zijn er niet meer, de voortuin ligt er onverzorgd bij.

Tot mijn verrassing heeft de woning zelf zich dapper gehandhaafd. De prachtige cementvloer in de hal, de imposante schouw in Delfts blauw en arduin, het antieke meubilair, de groengele keukenvloer, ze zijn ongeschonden bewaard gebleven.

Misschien klinkt het raar maar het voelde als een vreugdevol weerzien met een oude vriend. Heel even was ik weer het kind van toen, thuis in het grote huis.

Mieke